

Lumi

อากานานะเบเกอรี่
ขอให้วันนี้หอมกรุ่น

バナナケーキの幸福

アカナナ洋菓子店の
ほろ苦レシピ

ยามางุจิ เออิโกะ เขียน
เมธี ธรรมพิภพ แปล

ငါတို့အတွက်

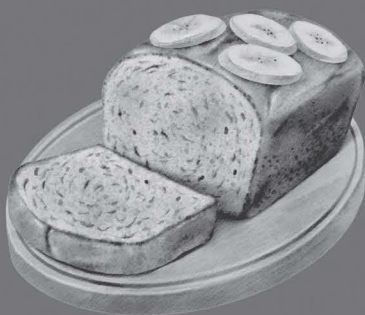
Lumi[✱]

อาากานานะเบเกอรี่ ขอให้วันนี้หอมกรุ่น

バナナケーキの幸福

{ アカナナ洋菓子店の
ほろ苦レシピ }

ยามางูจิ เออิโกะ เขียน

Talk with Lumi

‘ความแน่นอนคือความไม่แน่นอน’ เป็นประโยคที่เหมือนมีไว้เอาไปพูดเล่นกับเพื่อน แต่มันยังเป็นประโยคที่ดูย้อนแย้งในตัวเองชอบกัล แต่กลับเป็นประโยคที่เป็นความจริงอย่างที่สุดนั่นเพราะความไม่แน่นอนหรือความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในชีวิตของคนทุกคนได้เสมอ บางครั้งก็เป็นเรื่องราวแรงจูงใจเอาชีวิตไปหมด

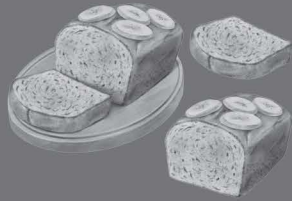
แต่ถึงอย่างนั้นบางทีเรื่องที่ทำให้เรารู้สึกท้อแท้สิ้นหวังอาจจะจุดเริ่มต้นของบางสิ่งบางอย่างในชีวิตที่จะนำพาไปสู่โอกาสหรือเส้นทางใหม่ๆ ที่หอมกรุ่นกว่าที่เคยก็เป็นได้

เช่นเดียวกับจุดเริ่มต้นของ ‘อากานานะเบเกอร์’ เบเกอร์เล็ก ๆ ย่านสถานีรถไฟที่เกิดจากน้ำพักน้ำแรงของคุณแม่อากานะและลูกสาว นานะ ซึ่งออบอลไปด้วยกลิ่นหอมหวานของขนมอบที่ขายออกมาจากในครัวไปจนทั่วบริเวณร้าน ใครเล่าจะนึกว่าเบเกอร์แสนอบอุ่มน่ารักแห่งนี้จะเริ่มมาจากความขมขื่นในชีวิตของอากานะที่อยู่ๆ วันหนึ่งก็ถูกสามีขอย่ำ ทำให้สถานะภรรยา

ของผู้อำนวยการโรงพยาบาลหายวับไปในพริบตา แต่เหตุการณ์
ที่เหมือนเป็นฝันร้ายครั้งนี้กลับเป็นประตูสู่การเริ่มต้นใหม่ให้กับ
อากาเนะโดยมีลูกสาวอยู่เคียงข้าง และยังได้พบเหล่ามิตรที่พร้อม
จะยื่นมือให้ความช่วยเหลืออีกด้วย

ลูมิเองก็ขอเป็นกำลังใจให้ทุกคนผ่าน ‘อากานานะเบเกอร์
ขอให้วันนี้หอมกรุ่น’ ว่าไม่ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ชีวิตก็เริ่มต้นใหม่
ได้เสมอ และขอให้วันนี้ของทุกคนหอมกรุ่นกว่าที่เคย

Lumi

สารบัญ

บทที่ 1	9
บทที่ 2	33
บทที่ 3	91
บทที่ 4	147
บทส่งท้าย	215
สูตรเค้กกล้วยหอม	225
สูตรดาร์กฟรุตเค้ก	227

บทที่ 1

เตาอบร้อน ๆ ไม่เพียงส่งกลิ่นหอมหวานอบอวลไปทั่วห้องครัว แต่ยังหอมโชยไปจนถึงพื้นที่ร้าน เป็นกลิ่นหอมหวานของเค้กกล้วยหอม เคล้ากลิ่นเปลือกเลมอนขูดที่ผสมปนกับเนย ชวนให้น้ำลายสอเป็นอย่างยิ่ง

ดาร์กฟรุตเค้กที่อบเสร็จก่อนหน้านี้บรรจุอยู่ในภาชนะสำหรับจัดส่งและตั้งเรียงรายไว้ เค้กเนยรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสูตรนี้อัดแน่นด้วยผลไม้อบแห้งซึ่งหมักบ่มเป็นเวลากว่าครึ่งเดือน ทำให้มีกลิ่นหอมของเล้าฝรั่งที่แค่ได้กลิ่นก็ชวนให้เผลอมาย

หากเค้กกล้วยหอมคือรสชาติของรักครั้งแรก ดาร์กฟรุตเค้ก

ก็อาจจะเป็นตัวแทนรสชาติความลับสำหรับผู้ใหญ่

นานะคิดเช่นนี้ขณะที่ใช้ฟิล์มถนอมอาหารบรรจุห่อเค้กกล้วยหอม
ที่หายร้อนดีแล้ว

เค้กทั้งสองสูตรคือสินค้าหลักของ 'อาภาณานะเบเกอร์' แห่งนี้
โดยจะทำส่งร้านกาแฟและร้านอาหารในตัวเมืองเป็นหลักมากกว่า
วางขายที่หน้าร้าน

โดยเฉพาะปีนี้ทางร้านได้รับออร์เดอร์จากเรือล่องแม่น้ำ
ที่เริ่มให้บริการในตอนกลางวัน แม้เวลาที่พูดถึงเรือล่องแม่น้ำ
มักจะนึกถึงอาหารจัดเลี้ยงก็จริง แต่หากเป็นคอร์สล่องเรือชมวิว
ช่วงกลางวันจะมาพร้อมบริการเสิร์ฟเค้กและเครื่องดื่มซอฟต์ดริงก์ให้
ด้วย ตอนแรกนึกว่าลูกค้าที่มานั่งเรือล่องแม่น้ำตอนกลางวันจะมี
เฉพาะวันเสาร์อาทิตย์หรือวันหยุดราชการ แต่อย่างในฤดูชมดอกไม้
ขนาดวันธรรมดาก็ยังเหมือนจะมีลูกค้าจองเข้ามาเป็นจำนวนมาก

ร้านอาภาณานะเบเกอร์ตั้งอยู่ในเมืองที่เคยมีสถานีรถไฟเอกชน
ซึ่งมีขบวนรถไฟด่วนเข้าจอด ทั้งยังมีมหาวิทยาลัยรัฐบาลด้วย ย่านนี้
เป็นที่นิยมอย่างมากเพราะสามารถเดินทางไปช้อปปิ้งและช้อปปิ้งได้ง่าย
ทำให้ว่ากันว่าที่ดินและค่าเช่านี้มีราคาค่อนข้างสูงทีเดียว

ย่านร้านค้าบริเวณหน้าสถานีรถไฟมีทั้งร้านรวงแบบดั้งเดิม
ที่เจ้าของบริการด้วยตนเอง ตั้งปะปนอยู่กับร้านอาหารและคาเฟ่เก๋
แบบสมัยใหม่ ให้บรรยากาศไม่ต่างจากย่านคึกคักทางตะวันตก
ของโตเกียว

คูริตะ อากาเนะกับคูริตะ นานะ สองแม่ลูกเปิดร้านอาทานานะ เบเกอร์รี่มาได้สิบแปดปีแล้ว ทั้งสองซื้อร้านนี้ต่อจากสามีภรรยาเจ้าของร้านขนมปังที่โชคร้ายไม่มีผู้สืบทอดกิจการ พร้อมกับซื้อพวกเครื่องมือเครื่องมือในร้านต่อมาด้วย ทำให้แม่พื้นที่ร้านจะได้รับการปรับปรุงบ้างแล้วเล็กน้อย แต่เพราะข้าวของที่ใช้ยังเป็นของเก่าจึงปฏิเสธไม่ได้ว่าเครื่องครัวเหล่านี้ใกล้ปลดระวางเต็มที ไม่นานก็ปีหน้าคงต้องหาซื้อเครื่องครัวและอุปกรณ์ชุดใหม่มาใช้แทน

"งั้นหนูไปก่อนนะ"

นานะเปิดประตูฝั่งคนขับหลังชนเคັกว่าบรจุภาชนะสำหรับจัดส่งไปไว้ที่ท้ายรถมินิแวนเรียบร้อยแล้ว

"ไปได้มาดีจ๊ะ ขับรถดี ๆ ละ"

อากาเนะกล่าวหลังเดินออกมาหน้าร้าน

นานะไม่ได้ทำกิจวัตรนี้มาแค่สิบปี แต่ทำมาจนจะยี่สิบปีแล้ว ทว่าแม่ของเธอก็ยังพำเริ่เตอนเช่นนี้ทุกคร้งเหมือนพุดกับเด็กเล็ก ไม่ว่าลูกจะอายุเท่าไร คนเป็นแม่ก็ดูเหมือนอดไม่ได้ที่จะปฏิบัติต่อลูกราวกับยังเป็น 'เด็ก' อยู่เสมอ หรือไม่ก็อาจจะเป็นอากาเนะเองที่ซ้กักังวลมากเกินไป

เคັกทั้งสองสูตรส่งกลิ่นหอมจาง ๆ อบอวลอยู่ในรถทั้งที่ห่อฟิล์มเอาไว้มิดชิด เป็นกลิ่นหอมของเลมอน เนย และบร้นดีผสมกัน พอได้กลิ่นนี้แล้วจะช่วยให้รู้สึกผ่อนคลาย

แต่เมื่อย้อนมองไปใน 'วันนั้น' มันไม่เหมือนกับวันอื่น ๆ มี

บรรยากาศไม่สงบก่อตัวขึ้นและขับไล่กลิ่นหอมหวานของเค้กกล้วยหอมให้จางหายไป...

คำพยากรณ์ของนอสตราดามุสไม่เป็นความจริง แม้ศตวรรษที่ยี่สิบจะผ่านพ้นไปแล้ว แต่เรื่อง 'มหาราชแห่งความหวาดกลัวจะลงมาจากฟากฟ้า' ก็ไม่เคยเกิดขึ้น และโลกก็ไม่ได้แตก

ทว่าทันทีที่ก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด อากาเนะกับนานะกลับต้องเผชิญเหตุการณ์ไม่คาดฝันที่ไล่ต้อนพวกเขาให้จนมุม

วันพฤหัสบดีที่ 4 มกราคม ปี 2001 คือวันแรกที่เริ่มทำงานหลังจากหยุดยาวปีใหม่

ปีนั้นเป็นปีที่สามที่นานะทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ธุรการให้กับสำนักงานกฎหมายอันโด-มารูยามะ สำนักงานทนายความที่มีประวัติยาวนาน สำนักงานนี้ก่อตั้งขึ้นราวๆ ปี 1960 ตัวสำนักงานตั้งอยู่ในอาคารสร้างใหม่ย่านโอเตมาจิที่เป็นแหล่งรวมออฟฟิศ อันโด-มารูยามะนั้นมีความเชี่ยวชาญในคดีแพ่งเป็นหลัก โดยส่วนใหญ่จะเน้นที่งานติดต่อกับต่างประเทศและงานกฎหมายเกี่ยวกับบริษัทแต่นานๆ ทีก็จะมีเรื่องฟ้องหย่าบ้าง บริษัทนี้ถือเป็นบริษัทใหญ่ในวงการกฎหมาย ขนาดเจ้าหน้าที่ธุรการก็ยังจบคณะนิติศาสตร์กันทุกคน

นานะสอบเข้าคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยวาเซดะได้ก็จริงแต่ระหว่างเรียนเธอตัดสินใจว่าจะไม่สอบเนติบัณฑิตต่อ และเรียนจบ

ในช่วงที่ทำงานทำได้ยากมาก จึงต้องบอกว่าโชคดีเหลือเกินที่นานะได้เข้าทำงานในบริษัทดีๆ อย่างสำนักงานกฎหมายอันโด-มารูยามะแห่งนี้

ในวันที่ 4 ซึ่งเป็นวันทำงานวันแรกหลังหยุดยาวปีใหม่ พอประธานบริษัทกับผู้บริหารกล่าวทักทายเสร็จจะมีการกินโมจิไหว้เจ้าและดื่มเหล้ามงคลก่อนที่จะแยกย้ายกัน ซึ่งเป็นธรรมเนียมที่ทำกันมาทุกปี

"เอา 'เวโรนา' ดีไหม วันนี้มีกลางวันลดราคาด้วยนะ"

โยโกอิ มียาโกะ เจ้าหน้าที่ธุรการที่ทำงานมานานพูดกับบรรดาเพื่อนร่วมงานรอบตัว เวโรนาคือชื่อร้านอาหารอิตาลีที่ได้รับเสียงชื่นชมว่ารสชาติสมเหตุสมผลและรสชาติอร่อย

"แถมร้านนี้ยังมีไวน์ให้เลือกตั้งเยอะ จะได้ดื่มซิลๆ กันตั้งแต่กลางวัน"

"ดีเหมือนกันนะ!"

ทุกคนเห็นด้วยกับมียาโกะ เธอเป็นคนทำงานเก่ง รู้จักเอาใจใส่คนอื่น และมีนิสัยเป็นกันเองจึงเป็นที่รักของทุกๆ คน

ที่สำนักงานยังคงมีบรรยากาศสบายๆ เหมือนยังอารมณ์ค้างกันอยู่จากเทศกาลปีใหม่ เว้นทนายชื่อโทโมกาวะ ฮารุมะคนเดียวที่รีบกลับและกล่าวขึ้นว่า "ขอตัวก่อนนะครับ" แล้วออกจากสำนักงานไป

"เห็นเขาบอกว่าเดี๋ยวต้องไปเจอลูกค้า งานยุ่งเสียวนะ"

มียาโกะกระซิบ น้ำเสียงแฝงความเห็นใจอยู่บ้าง ขณะที่นานะเอง

ก็คิดไม่ต่างจากเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ

สำนักงานกฎหมายอันโด-มารูยามะทำคดีแพ่งแทบจะเป็นหลักก็จริง แต่มีเพียงโทโมกาเวคนเดียวที่ทำคดีอาญาเกี่ยวกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ส่วนใหญ่เป็นพวกคดีมิจฉาชีพ แม้จะส่งฟ้องได้สำเร็จ แต่ในด้านการช่วยเหลือเหยื่อถือว่า 'รู้อย่างไรก็แพ้'

หลังทำงานในสำนักงานกฎหมายมาสามปี นานะพอจะเข้าใจกลไกของสังคมอยู่บ้างผ่านกฎหมาย จึงแปลกใจเหลือเกินที่โทโมกาเวรับงานที่ได้รับผลตอบแทนไม่คุ้มเหนื่อย ในขณะที่ทนายคนอื่น ๆ รับเฉพาะงานที่คุ้มค่า ได้ผลตอบแทนสูงกว่าเมื่อเสร็จงาน

แต่ความสงสัยก็พลันสลายหายไปในวันที่ เมื่อถูกแทนที่ด้วยความคาดหวังเรื่อง 'จะกินอะไรที่เวโรนาดีนะ'

สรุปก็คือในตอนนั้นนานะยังใช้ชีวิตแบบคนไม่คิดมาก และยังไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับความโหดร้ายของสังคม

วันนั้นหลังกินมื้อกลางวันเสร็จนานะก็ตรงกลับบ้าน เธอถึงบ้านที่ตอนนั้นยังอยู่ในย่านเอบิชิเกือบบ่ายสามโมงเย็น

"กลับมาแล้วค่า!"

เมื่อเปิดประตูเข้าบ้าน นานะรู้ได้ทันทีว่าแม่ของเธออบเค้กกล้วยหอม เพราะกลิ่นหอมหวานอ่อน ๆ ที่ลอยมาเตะจมูก

เค้กกล้วยหอมกับดาร์กฟรุตเค้กของอาคาเนะใช้สูตรตามที่ปรากฏในบทความของโมริมุระ คัตสึระ ซึ่งเคยเจอในร้านหนังสือ

มือสองแถวบ้านสมัยนานะยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น สูตร 'ใส่น้ำมันตาล ไข่ แป้งสาลีอย่างละสองร้อยห้าสิบกรัมและผสมให้เข้ากัน รวมแล้วเท่ากับหนึ่งกิโลกรัมพอดี' หรือที่เรียกว่า 'กาตร-การ์ต (Quatre-Quarts)' แปลว่า 'สี่อย่าง อย่างละเศษหนึ่งส่วนสี่' ซึ่งเป็นสูตรพื้นฐานของเค้กเนย ในบทความยังเติมกล้วยหอมหรือผลไม้อบแห้งหมักเหล้าฝรั่งก่อนเอาไปอบด้วย

นานะขอให้อาภาเนะช่วยกันอบเพราะเห็นว่าน่าอร่อยดี ตั้งแต่นั้นทั้งสองก็หลงใหลมันเข้าอย่างจัง พอถึงสุดสัปดาห์ก็มักจะอบเค้กกันอยู่เสมอ จนในที่สุดคนชอบทำอาหารอย่างอาภาเนะจึงคิดพลิกแพลงจนได้สูตรต้นตำรับเฉพาะของตัวเอง

นานะคิดว่าเค้กที่แม่ของเธออบอร่อยกว่าเค้กที่วางขายอยู่ และเมื่อนำไปแบ่งให้สามีภรรยาเจ้าของร้านกาแฟ 'เรอนาร์' ทั้งสองก็กล่าวเช่นเดียวกัน จึงไม่น่าจะใช่แค่การหลงตัวเองแน่ๆ

"แม่ อบเค้กกล้วยหอมเธอ"

นานะเอย่ตามขณะเดินเข้าไปในห้องนั่งเล่น แต่อาภาเนะที่นั่งหันหลังอยู่ที่โต๊ะอาหารกลับไม่ยอมตอบและไม่ยอมหันมาหา

"จะมีแขกมาเธอแม่"

ตอนสิ้นปีอาภาเนะอบเค้กกล้วยหอมและดาร์กฟรุตเค้กอย่างละสามก้อนไปแบ่งให้เพื่อนบ้าน และยังเหลือสำหรับกินเองที่บ้านอีกนิดหน่อย ดังนั้นหากอบเพิ่มทั้งที่ไม่ใช่สุดสัปดาห์แบบนี้ แปลว่าอาจจะกำลังมีแขกมาบ้าน

น่านะเดินอ้อมโต๊ะเพื่อจะไปนั่งตรงหน้าอาคาเนะ แต่แล้วก็ต้อง
สะดุ้งจนแทบจะหยุดหายใจ

เมื่อเห็นว่าดวงตาของแม่นั้นเหม่อลอย สีหน้าแข็งทื่อไร้อารมณ์
ไม่ต่างกับคนที่ดวงวิญญาณหลุดออกจากร่าง

"แม่ เป็นอะไรเนี่ย"

เพราะเสียงของน่านะที่ดังขึ้นกว่าเดิม อาคาเนะจึงเหมือนจะเพ่ง
ไต่ต็มและตั้งใจมองตานานะ

"พ่อเขา..."

อาคาเนะฝืนเปิดปากได้เพียงเท่านั้น ก็เหมือนจะพูดอะไรต่อ
ไม่ออก

"พ่อทำไม"

โทชิโกะผู้เป็นพ่อมีอาชีพเป็นอายุรแพทย์โรคหัวใจ หลังจาก
ที่พี่ชายของเขาเสียชีวิตลงกะทันหันเมื่อสิบห้าปีก่อน โทชิโกะ
ได้รับช่วงต่อเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลเซกิงุจิ โรงพยาบาลเอกชน
ขนาดใหญ่ซึ่งเป็นธุรกิจของครอบครัว โทชิโกะอายุมากกว่าอาคาเนะ
สามปี และเดือนมิถุนายนปีนี้จะอายุห้าสิบสามปีเต็ม

อาคาเนะถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนเค้นเสียงพูดออกมาได้
ในที่สุด

"พ่อเขาบอกว่าจะหย่า"

น่านะฟังแล้วอ้าปากค้างอยู่ราวสามวินาที เธอซอกจนพูดไม่ออก
กระทั่งสมองของน่านะผุดความคิดขึ้นมาว่า 'อยู่ดี ๆ จะหย่า

แบบนี้ได้ยังไง' ปกติแล้วก่อนจะพูดเรื่องหย่า สามีกรรยาน่าจะต้องทะเลาะหรือโต้เถียงกันมาก่อน แต่นานะยังไม่เคยเห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันเลยสักครั้ง ให้มองอย่างไรก็ไม่เห็นว่าพ่อแม่จะมีเรื่องขัดแย้งกันรุนแรงจนนำไปสู่การหย่าร้างได้

จริงอยู่ว่าพ่อเป็นคนไม่ใส่ใจครอบครัว แต่ก็ไม่ได้มีที่ทำรังเกียจแม่เป็นพิเศษ แค่มองเฉยๆ ก็เท่านั้น...

"ทำไมล่ะ พ่อได้บอกรีเปล่าว่าเหตุผลคืออะไร"

"เขาบอกว่าเขาอยากแต่งงานกับคนอื่น"

นานะแทบจะหลุดหัวเราะ แต่พยายามกลั้นไว้ ในคดีหย่าร้างที่เธอเคยได้ยินจากที่ทำงาน การนอกใจมักเป็นสาเหตุยอดฮิตที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังเหตุผลที่ป่าวประกาศออกมาแทบทุกคดี การที่พ่อของเธอดันเป็นต้นตอของการหย่าร้างด้วยเหตุเดียวกันนี้จึงเป็นเรื่องชวนเวทนาและน่าบอจนน่าหงุดหงิด นานะไม่รู้เลยว่าควรจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร

"แล้วผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกัน"

"เป็นหมอที่เพิ่งเข้ามาใหม่ เห็นว่าเป็นอายุรแพทย์ด้านโรคไตและความดันโลหิตสูงละมั้ง"

พ่อได้ยินว่าอีกฝ่ายเป็นหมอเหมือนกัน นานะก็เข้าใจทุกอย่าง แต่ความโมโหก็ผุดขึ้นมาพร้อมกับความเข้าใจด้วย

โรงพยาบาลเซกิงจิอยู่ที่อิโรโอะ เขตชิบูยะ ในกรุงโตเกียว

เริ่มต้นกิจการช่วงสั้นสุดยุคเมจิ¹ โดยมีฮัตสึโกะผู้เป็นแม่ของโทชิโกะ หรือก็คือย่าของนานะเป็นประธานกรรมการ ผู้กุมอำนาจบริหาร พี่ชายของโทชิโกะซึ่งเป็นผู้อำนวยการคนก่อนกับภรรยาของเขาต่างเป็นอายุรแพทย์ด้านระบบทางเดินอาหาร สองสามีภรรยาเคยทำงานที่โรงพยาบาลเซกิงุจิ แต่เมื่อสิบห้าปีก่อนประสบอุบัติเหตุชนั่งรถประจำตำแหน่งผู้บริหารและเสียชีวิตทั้งคู่ โทชิโกะจึงขึ้นมารับตำแหน่งผู้อำนวยการแทน

พลองนึกย้อนไป บางสิ่งก็เริ่มผุดผืนตั้งแต่ตอนนั้น จิตใจอันไร้เดียงสาของนานะในวัยเยาว์สัมผัสได้ว่าพ่อใส่ใจครอบครัวซึ่งหมายถึงเธอและแม่น้อยลงเรื่อยๆ พร้อมกับที่เขาถูกดึงตัวไปที่บ้านของย่านานะ

บ้านตระกูลเซกิงุจิตั้งอยู่ในย่านเอบิชิ มีพื้นที่กว่าหกร้อยหกสิบตารางเมตร และมีบ้านสองหลัง บ้านหลังที่ย่าของนานะอาศัยอยู่เป็นอาคารขนาดใหญ่ที่เหมาะสมจะเรียกว่าคฤหาสน์ ส่วนหลังที่ครอบครัวนานะอาศัยมีขนาดเล็กกว่ามาก แต่สำหรับคนทั่วไปก็นับว่าเป็นบ้านที่หรูหราทีเดียว

นอกจากนี้ ในบ้านของย่ายังมีฮัตสึโกะ น้องสาวของพ่อหรือก็คือย่าของนานะอาศัยอยู่ด้วย เธอเป็นอายุรแพทย์ด้านระบบทางเดินหายใจ ทำงานที่โรงพยาบาลของครอบครัวโดยยังไม่ได้แต่งงาน

---

¹ สมัยเมจิตรงกับ ค.ศ. 1868 ถึง 1912

สรุปก็คือครอบครัวฝั่งพ่อเป็นหมอกันหมด ย่าของนานะให้คนในครอบครัวเหมาตำแหน่งสำคัญในโรงพยาบาล และเมื่อสูญเสียลูกชายคนโตผู้แบกรับชะตาของตระกูลเซกิซุจิ ฮัตสึโกะจึงส่งมอบภาระหน้าที่ให้ลูกชายคนรองอย่างโทชิฮิโกะเป็นผู้แบกรับมันต่อ ทั้งยังหันมาทุ่มเทความรักและความคาดหวังทั้งหมดที่เคยมีให้ลูกชายคนโตมาให้โทชิฮิโกะแทน

ขณะเดียวกันตระกูลเซกิซุจิเริ่มแสดงความไม่พอใจต่ออาภาเนะอย่างโจ่งแจ้ง คิดว่าถ้าอาภาเนะเป็นหมอคงร่วมกันฝ่าฟันวิกฤตของตระกูลเซกิซุจิได้ หรืออย่างน้อยๆ ก็น่าจะทำประโยชน์อะไรได้บ้าง แต่พอเธอเป็นแค่แม่บ้านธรรมดาจึงไม่ต่างจากภาระ...ซึ่งเป็นเหตุผลแบบที่มองจากมุมของคนในตระกูลเซกิซุจิเพียงฝ่ายเดียว

ตอนแรกตัวโทชิฮิโกะเองก็น่าจะแต่งงานกับอาภาเนะเพราะชอบที่เธอไม่ได้เกี่ยวข้องกับวงการแพทย์ แถมยังเคยเอ่ยปากออกมาเองว่า "ถ้ามีแต่หมอห้อมล้อมทั้งที่ทำงานและบ้านคงเหนื่อยแะ" ด้วยซ้ำ

แต่ในทันทีที่เขาเปลี่ยนสถานะจากหมอทั่วไปเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาลก็ถูกแม่และน้องสาวเปลี่ยนความคิด จนเริ่มนึกเสียดายที่ไม่ได้แต่งงานกับหมอด้วยกัน...หรืออย่างน้อยก็เหมือนจะเริ่มคิดว่า "พลาดไปหน่อยละมั้ง" แล้วความคิดนี้ก็คงค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้น

ภาพของพ่อตอนที่เขาไม่สนใจครอบครัวสำหรับนานะจึงแจ่มชัด ไม่ใช่แค่ไม่สนใจแม่ แต่ยังรวมถึงลูกอย่างเธอด้วย ประโยคอย่าง

‘สิ่งที่ตรงข้ามกับความรักไม่ใช่ความเกลียดชัง แต่คือความไม่สนใจ’
ที่นานะเคยอ่านเจอจากหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนมาในใจของเธอทันที

"แล้วแม่จะเอาอย่างไรต่อ"

"ไม่รู้สิ...แม่ควรทำอย่างไรดีล่ะ"

อากาศหนาวชื้นกักแล้ว อารมณ์จึงเหมือนจะพลุ่งพล่าน
ขึ้น เธอพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ทั้งยังน้ำตาคลอ

"พ่อเขาสั่งให้แม่ย้ายออกไปด้วย ทั้งบ้านหลังนี้ ที่ดิน และ
โรงพยาบาลคือสิ่งที่พ่อได้รับตกทอดมาจากคุณปู่ แม่ไม่มีสิทธิ์อะไร
ทั้งนั้น พ่อเลยสั่งให้แม่ย้ายออกไปเมื่อหย่ากันแล้ว ไม่รู้ว่าพ่อเขา
พูดจาแบบนี้ได้อีก"

แต่นานะกลับตั้งใจพูดเสียงเยือกเย็นเพื่อให้อากาศสงบสติ
อารมณ์ลง

"งั้นก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากหย่าแหละเนอะ พ่อคงสัญญา
จะแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นแล้วด้วย คงเปลี่ยนใจอะไรไม่ได้แล้ว"

ต่างจากคนเป็นแม่ที่จู้จี้ ก็ถูกจากแก้อื้อขึ้นมาตะโกน รวากับ
มีหนูตายห้อยต้องแต่งอยู่ตรงหน้า

"ไม่เอา! ทำไมแม่จะต้องย้ายออกไปด้วย! คนผิดนี่คือพ่อ
ต่างหาก!"

เสียงของอากาศทั้งคลุ้มคลั่งและแตกพร่าจนน่าเกลียด นานะ
ไม่เคยได้ยินแม่พูดจาด้วยน้ำเสียงแบบนี้มาก่อน ความโกรธ ความ
โศกเศร้า และความเจ็บแค้นของแม่แผ่ขยายจากแก้วหูขึ้นไปยังสมอง

ของนานะ ก่อนจะซึมลึกลงไปถึงหัวใจ

ทันใดนั้น ชนวนในใจก็ติดไฟจนนานะระเบิดอารมณ์โมโหบ้าง
"ใช่ คนผิดคือพ่อ! เพราะฉันพ่อต่างหากที่ควรย้ายออกไป"

นานะตอบกลับหนักแน่น ในใจเริ่มคิดว่าที่เธอเข้าทำงาน
ในสำนักงานกฎหมายอาจเพื่อวินาทีนี้ก็ได้

"...แต่คงเป็นไปได้ยาก ยังไงบ้านหลังนี้ก็เป็นของพ่อ"

อาภาเนะคงจะแพ้ความเดือดดาลของนานะ จนเธอเริ่มเรียกสติ
กลับคืนมาได้บ้าง

ฝ่ายที่เดือดกว่าในตอนนี้อาจกลายเป็นนานะแทน

"นี่แม่ คู่สมรสที่แต่งงานกันมาเก็นยี่สิบปีขึ้นไป บ้านจะกลายเป็นทรัพย์สินร่วมของทั้งสามีและภรรยาอะ! เพราะฉะนั้น แม่ยอม
มีสิทธิ์ได้รับบ้านหลังนี้ครั้งหนึ่ง"

อาภาเนะไม่เข้าใจสิ่งที่นานะพูด แววตาเหม่อลอยด้วยความ
งุนงง

"หมายความว่าจะให้แม่อยู่บ้านหลังนี้ร่วมกับพ่อและหมอ
คนนั้นเหรอ"

"ไม่ใช่อย่างนั้น หนูหมายถึงให้ขายบ้านหลังนี้ครั้งหนึ่ง แล้วย้าย
ไปอยู่บ้านหลังใหม่กับหนูสองคนไง ถ้าเป็นภาษากฎหมายก็คือการ
เอาบ้านมาแบ่งทรัพย์สินกัน"

การแบ่งทรัพย์สินจะตกลงด้วยการพูดคุยกันหลังเริ่มไกล่เกลี่ย
แต่บางครั้งอีกฝ่ายอาจขายหรือปิดบังทรัพย์สินก่อนเริ่มไกล่เกลี่ยกัน

เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ จึงสามารถใช้สิทธิ์
ขอทำเรื่องปกป้องทางแพ่งเพื่อห้ามทำอะไรรกับทรัพย์สินก่อนการ
ไกล่เกลี่ยจะเริ่มขึ้น

"พูดง่าย ๆ ก็คือการห้ามโยกย้ายบ้านหลังนี้ เงินออม
และข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ จนกว่าการหย่าจะเสร็จสิ้น พ่อจะได้เอาไป
ขายหรือซ่อนโดยไม่บอกกล่าวแม่ไม่ได้"

ในที่สุดใบหน้าของอาคาเนะก็คลายความสงสัย ก่อนเปลี่ยน
เป็นแสดงท่าทีกังวลใจแทน

"แต่ถึงไม่ทำแบบนั้น แม้ว่าพ่อก็คงไม่ไล่แม่ออกไปตัวเปล่าหรอก
พ่อเขาเป็นคนรักษาภาพลักษณ์ คงไม่ยักทำอะไรที่คนอื่นจะมองไม่ดี"

"ทำไมแม่พูดเหมือนไม่เป็นเด็อดเป็นร้อนอะไรเลยเนี่ย!"

ทั้งที่พ่อมิลูกมีเมียอยู่แล้ว แต่กลับไปยุ่งกับผู้หญิงคนอื่น
และกำลังจะไล่แม่ออกจากบ้าน จะมีเรื่องอะไรที่คนอื่นมองไม่ดีไปมาก
กว่านี้อีก

นานะนึ่กอยากจะพูดทุกอย่างในใจ แต่เลือกเปลี่ยนใจในวินาที
สุดท้าย เหตุเพราะแต่ไหนแต่ไรอาคาเนะก็เป็นคนนิสัยดี จิตใจอ่อนโยน
ลูกสาวอย่างเธอจึงไม่กล้าพูดหรือทำอะไรรุนแรงมากนัก

"จริงอยู่ที่พ่อเป็นต้นเหตุของการหย่า ปกติถ้าไกล่เกลี่ยกัน
แม่อีกน่าจะได้รับค่าทดแทนพอสมควร แต่ว่าแม่จะโอเคจริงหรือ"

อาคาเนะก้มหน้าเหมือนกำลังทวนถามความรู้สึกตัวเองอีกครั้ง
ให้แน่ใจ

"แม่กำลังโดนดูถูกอยู่นะว่าทำให้เขาจะปฏิบัติกับแม่อย่าง
ไม่เป็นธรรม แม้ก็ไม่มีอำนาจอะไรไปขัดขวางเขา ป่านนี้ยากับอาคงสนใจ
แล้วละที่ไล่แม่ออกไปและได้หมอกคนนั้นมาเป็นสมาชิกใหม่ในครอบครัว
เรื่องเงินทดแทนสำหรับพ่อก็แค่เศษเงิน เพราะเดี๋ยวสักวันพ่อก็จะ
ได้เป็นเจ้าของโรงพยาบาลเซกิงุจิทั้งหมด"

นานะมองหน้าอาคาเนะพร้อมพุดด้วยเสียงที่หนักแน่น

"แม่ไม่เจ็บใจบ้างเหรอ ถูกหยามขนาดนี้ยังจะยอมถอย ไม่ยอม
ได้กลับพวกเขาบ้าง"

อาคาเนะปลี่ยนเงยหน้า แววตากลับมามีไฟลุกโชนอีกครั้ง
ตั้งแต่แต่งงานมา อาคาเนะกับฮัตสึโกะแม่สามีและมิตสึโกะน้องสาวสามี
ก็ไม่เคยลงรอยกันเลยสักครั้ง พ่อได้ยินชื่อสองคนนี้เลยคงจะเริ่ม
ไม่พอใจขึ้นมา

ตัวนานะเองก็ไม่ได้สนิทสนมกับย่าและอาหนัก ตั้งแต่เด็กนานะ
จำไม่ได้ว่าเคยได้รับความเอ็นดูจากพวกเขา เวลาไปบ้านย่าจะถูกเตือน
เรื่องหุยมหิมะอย่าง "ห้ามแตะตรงนี้กับตรงนี้ ห้ามเข้าห้องนี้กับห้องนี้
ห้ามทำเรื่องนี้กับเรื่องนี้" และตอนกลับก็จะถูกตรวจสอบไปเสีย
ทุกเรื่องว่าได้ปฏิบัติตามคำสั่งครบถ้วนดีหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ เวลาที่ไป
บ้านย่า นานะจะรู้สึกประหม่าและได้แต่นั่งเงียบๆ ไม่เคยมีความ
ทรงจำสนุกสนานเลยสักครั้ง

เรื่องนี้อาคาเนะเองคงเป็นเหมือนกัน พอกล่าวทักทายเสร็จ
เรียบร้อย อาคาเนะจะไปหมกตัวอยู่แต่ในห้องครัวและไปยืนทำงาน

ข้างหญิงรับใช้ที่จ้างรายวัน นานะไม่เคยเห็นแม่นั่งโซฟาที่ม่าน้ำชาสบายๆ ที่บ้านย่าเลยสักครั้ง

ตั้งแต่นานะเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เธอจะไปที่บ้านย่าแค่เฉพาะตอนไปสวัสดีปีใหม่เท่านั้น นอกนั้นจะได้เจอหน้ากันก็แค่ตอนทำบุญให้ลูกกับปู่ผู้ล่วงลับ ทั้งที่อยู่ในรั้วบ้านเดียวกัน แต่น้ำาแปลกที่ทั้งนานะและอาภาเนะกลับสบายใจที่ไม่ต้องเห็นหน้าคนทั้งสอง

เรื่องนี้ฮัตสึโกะและมิตสึโกะเองก็คงคิดเหมือนกัน ทุกครั้งเวลาที่มีเหตุอะไรจะต้องรับรู้ผ่านทางโทชิฮิโกะหรือพวกเจ้าหน้าที่ธุรการอีกทอดหนึ่ง เช่น ความผิดหวังและความไม่พอใจที่นานะเข้าเรียนคณะนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนแทนที่จะเป็นคณะแพทยศาสตร์

"ถ้าอาภาเนะหัวดีอีกสักหน่อย คงไม่มีทางที่ลูกของโทชิฮิโกะจะสอบเข้าคณะแพทย์ไม่ได้"

อาภาเนะเสียความรู้สึกมากเมื่อถูกพูดถึงแบบนี้ เธอเรียนจบมหาวิทยาลัยเอกชน เข้าทำงานที่บริษัทโนย่านมารูโนจิ แล้วลาออกตอนแต่งงาน ประวัติแบบนี้สำหรับผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกันแล้วถือว่าเป็นเส้นทางที่ราบรื่น ไม่ได้สมควรถูกต่อว่าเลย การเอาเรื่องนี้มาต่อว่าเอาป่านนี้ช่างไร้เหตุผลอย่างยิ่ง

ส่วนนานะพอได้ยินเรื่องนี้ก็ตัดใจกับย่าและอาว่า "เกินเยียวยาแล้ว" การสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์ต้องแข่งขันสูง คนที่มีสติปัญญาระดับทั่วไปไม่มีทางสอบได้ นานะจึงมองว่าคนที่ไม่รู้เรื่องนี้และได้แต่พูดจาตามใจชอบแบบนี้อธิบายอย่างไรไปก็คงไม่มีทางเข้าใจได้ คน

ประเภทอย่างย่าและอาของนานะ ต่อให้พยายามเข้าหาก็เหนื่อยเปล่า
อย่าใส่ใจเลยจะดีที่สุด และนั่นทำให้นานะตัดสินใจได้โดยไม่ลังเล

"ทำให้พอกับพวกയാတ်ใจกันหน่อยดีกว่า ให้พวกเขาสำนึกผิด
ที่มาหยาบแม่แบบนี้"

นานะถือคติว่ามนุษย์เราเมื่อถูกระงับแล้วห้ามปล่อยให้เรื่อง
ผ่านไปเฉยๆ โดยไม่ทำอะไร หากถูกผู้ที่แข็งแกร่งกว่าบีบบังคับ
อย่างไร้เหตุผลแล้วได้กลับอะไรไม่ได้ ได้แต่ตัดใจยอมแพ้และร้องไห้
กระซิกๆ ละก็ ความอับอายและความเจ็บใจต่อความน่าสมเพชของตน
จะกลายเป็นบาดแผลในใจไปตลอดชีวิต แต่ถ้าได้กลับอย่างสาสม
สักดอกแบบไม่กลัวตาย ต่อให้สุดท้ายผลจะออกมาเหมือนเดิม แต่ก็
จะตัดใจและก้าวเดินต่อไปข้างหน้าได้

เรื่องนี้ไม่ใช่ว่ามีใครสอนเธอ แต่เป็นเหมือนความเชื่อที่นานะ
ได้เรียนรู้ตอนถูกกลืนแก๊งสมัยประถม

นานะจ้องอากาศเนตาไม่กะพริบเพื่อรอฟังคำตอบ

"เข้าใจแล้ว แม่จะทำตามที่ลูกบอก"

อากาศเนพุตชัดเจน สีหน้าปราศจากความลังเลใจ

นานะมานึกย้อนได้ทีหลังว่าที่ตอนแรกอากาศเนมีที่ท่าลังเล
เรื่องการหย่านั้น ไม่ใช่เพราะยังรักหรือยังตัดใจจากโทชิโกะไม่ได้
แต่น่าจะเป็นเพราะว่าเสียเวลาช่วงหนึ่งในสี่ศตวรรษที่ทุ่มเทชีวิต
ให้การเป็นสะใภ้ตระกูลเซกิงูจิมามากกว่า จนทนไม่ได้ที่สิ่งนี้จะกลายเป็น
เรื่องสูญเปล่าไปเพียงเพราะการหย่าร้าง...

แต่พอใช้สติคิดให้ดีก็เริ่มเห็นว่าการหย่าทำให้เสียบางสิ่งไป และได้บางสิ่งมา สิ่งที่เสียไปคือการที่ต้องอดทนทำตามคำสั่ง แต่สิ่งที่ได้กลับมานั้นคือความภาคภูมิใจ คงเพราะเข้าใจเรื่องนี้ อากาเนะถึงได้ตัดสินใจละทิ้งชีวิตที่ผ่านมาเสีย

"ว่าแต่ทำไมถึงออบแค้กกลัวหอยหอยล่ะ"

อากาเนะทำจมูกพุดพิดเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้ ดูเหมือนเธอคงลืมแม้กระทั่งเรื่องที่ตนกำลังออบขนมเค้กอยู่

"วันนี้เป็นวันทำงานวันแรกหลังหยุดปีใหม่ แม่เลยตั้งใจจะเอาเค้กไปให้พวกเจ้าหน้าที่นะ"

ได้ยินแบบนี้แล้วนานะก็เริ่มโมโหผู้เป็นพ่อขึ้นมาอีกครั้ง

แม้แม่จะไม่ได้เป็นหมอก็จริง แต่ตั้งแต่แต่งงานกับพ่อก็มักจะนำของติดไม้ติดมือไปให้พวกเจ้าหน้าที่ธุรการและพยาบาลทุกครั้งที่มีโอกาส อย่างวันวาเลนไทน์ก็ให้ช็อกโกแลต งานเทศกาลวันเด็กผู้หญิงให้ขนมชาคุระโมจิ งานเทศกาลวันเด็กผู้ชายให้ขนมคาซึวะโมจิ วันคริสต์มาสให้ขนมเค้ก...แม้อาจเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ แต่แม่ก็คอยสนับสนุนเพื่อให้งานของพ่อราบรื่น การเพิกเฉยที่ไม่แยแสต่อความห่วยเหว้เลยแม้แต่เล็กน้อยเท่ากับว่ามนุษย์คนนั้นขาดส่วนที่สำคัญสำหรับการเป็นมนุษย์ไป

"ไม่เป็นไรนะแม่ เราจะแก้แค้นแน่นอน"

ต่างฝ่ายต่างจ้องมอง ก่อนที่สองแม่ลูกจะพยักหน้าแรงๆ ให้แก่กัน